

Og det er upaatvivlelig fuldkommen rammende. Alt i vor Tid indrettes jo paa at fremelske Middelmaadigheden. Der er ikke længer Plads for Undtagelserne, ingen Forstaaelse af, ja ikke engang nogen Trang til det særegne, det fremragende, det banebrydende. Det er, som Nathan skriver, — vi har altfor længe plejet en letfærdig Omgang med Fantasien og derved i betænkelig Grad svækket Nationens Viljeskraft.“

„Skriver han det?“

„Aa ja, — og meget mere. Men jeg vil nu alligevel sende Dem den Afhandling. De maa læse den! — Tænker De at rejse langt væk?“

„Jeg veed ikke. Jeg har ikke saadan nærmere — —.“

„Aa, men De vil komme tilbage. De vil snart komme tilbage! Derom er jeg ganske overbevist! Fremtiden herhjemme hører nu engang Dem til! ... Men maaske er det, alt vel betænkt, slet ikke afvejen saadan at gøre sig usynlig en lille Tid. Det vil vist endogsaa være ganske klogt. Et Ophold i Udlandet giver altid Prestige. Kunde De blot opnaa en Ansættelse hos et af de store engelske eller franske Ingeniørfirmaer. Blackbourn & Gries f. Eks. ... Firmaet med de store Broarbejder. Vi har undertiden haft lidt Forretning med det. Men maaske har De allerede andre Planer?“

Per svarede undvigende.

Salomon sad og famlede med sit brogede Silkelommetørklæde. Der havde hele Tiden brændt ham et Spørgsmaal paa Tungen; men han fik ikke Mod til at udtale det. Det var et Spørgsmaal om Rejseudgifterne. Han kendte Pers Forhold langt bedre, end denne anede, vidste ogsaa om hans Pengevanskeligheder, og det havde været hans store Sorg, at Pers Holdning overfor ham hidtil havde gjort ham det umuligt at tilbyde sin venskabelige Hjælp. Nu vakttes hans Haab om endelig at kunne faa Lejlighed til at vise Per en af de Tjenester, han var saa ivrig efter at yde Folk, paa hvis Talent og Fremtid han troede. Og denne Offer villighed var aldeles ikke udelukkende en Forfængelighedssag for ham. Med sine mange latterlige Egenskaber var den lille Ivan inderst inde et uegennyttigt og barnligt medfølelse Men-